

Lader de smaa Børn komme til mig! Marc. 10, 13-16.

No. 8. }

August 1885.

{ 11te Aargang.

Bibelen.

Et Hus, hvor ingen Bibel er,
 Det bedste Vossab mangler der,
 Der let den Onde finder Vej;
 Den kjære Gud der dvæler ei.

Ihi Adamsbarn, o Adamsbarn!
 Vil ei du ind i Satans Garn,
 Giv Iur din bedste Daler hen,
 Kjøb dig en Bibelbog for den!

Luf op den med dit første Smil,
 Hav al din Længselklyst dertil!
 Din Stavefole der begynd,
 Og med at komme frem dig stynd!

Træng ind deri med stadig Bøn!
 Gjør dig en Volig der isøn!
 Sant stedsse mer af Ordets Glad,
 Gaa deraf dig et Voldværk sat!

Og plant derpaa i hver en Krog
 Et godt og prøvet Kjernesprog!
 Lad som dit Banner den udslaa
 Og vaie lyst, hvor du mon gaa!

O Adamsbarn! hvis du er Klog,
 Kjøb dig paaastand en Bibelbog,
 Og, gif din sibste Stjerv isøb,
 Gaa, stynd dig, il, en Bibel fjøb!

Hver Dag med Bøn den vorde brugt
 Og først med Kistelaaget lukt!
 Din Læsning og dit Levet, Ven,
 Med denne Bog begynd og end!

Martin Luther.

Gaa med Lyft og Alvor til dit Arbejde!

(Fortf. fra forr. No.)

Da mine Forældre vare Folk, som forstode at faa sine Børn til Lydighed uden mange Ord, vidste jeg, at jeg maatte gjøre, hvad der blev mig befalet, og sagde derfor ikke Mere om den Ting, men surmulede og sultede hele Tiden under Frokosten. Ingen lagde Mærke til, i hvor slet Humør jeg var; da jeg vidste, at jeg maatte gjøre det, gik jeg ud i Haven og tog fat paa mit Arbejde paa en meget skjodesløs og sluffet Maade. Jeg lagde mig ned i den affhyelige Vøgfeng, som jeg kaldte det, og rykkede op et Ukrudt hist og her og kastede dem snart i en Ketting, snart i en anden, og i en halv Time havde jeg kun udrettet, hvad jeg kunde gjort paa fem Minutter. Efter omtrent en halv Times Forløb kom min Bedstemoder ind i sin Have, der laa ved Siden af vor, og da hun saa mig arbejde, aabnede hun den lille Port mellem Haverne og kom hen til mig. Min Bedstemoder var en af de raffeste og forstandigste gamle Koner, jeg nogensinde har kjendt, saa pyntelig og net i Anstræk, saa hurtig og dygtig i alle sine Bevægelser, at Naboerne sagde, det var en sand Forsnielse for dem at betragte hende og at bese hendes Hus og Have. Hun kom hen til mig, hvor jeg laa, og iagttog mig nogle Dieblit, medens jeg vedblev at arbejde paa min skjodesløse og dovne Maade.

"Jakob, Gutten min," sagde hun med en Klangfuld, munter Stemme, "du har et langsomt Arbejde for dig."

"Ja," brummede jeg; "og jeg skulde have gaaet til Jadsøen med de andre Gutter, og det vilde været den største Moro af Verden."

"Ja, stakkels Gut, det er en stor Skuffelse for dig," sagde hun venligt; "men Jakob, jeg tror ikke, du vil gjøre det en Smule bedre ved at tage dit Arbejde fat paa denne uforstandige, dovne Maade. Dersom jeg var i dit Sted, vilde jeg gaa "med Lyft

og Alvor til mit Arbejde", som Tomi siger, og faa det fra Hænderne."

Onkel Tom, der var Somand, var min specielle Yndling og i mine Dine et Monster paa Alt, hvad der er Stort, Godt og Edelt. Jeg havde ofte hørt ham bruge disse Ord, og, da min Bedstemoder gjentog dem, klang de paa den gamle opmuntrende Maade i mine Øren og gav mig virkelig Lyft til at arbejde mere ufortrødent og vel. Næsten uden at bemærke det flyttede jeg mig saaledes, at jeg kunde arbejde lettere og begyndte at rykke Ukrudet op hurtigere. Min Bedstemoder lagde med stor Tilfredshed stor Mærke dertil.

"Du er en kjæft Gut, Jakob," sagde hun opmuntrende; "skynd dig altid med at gjøre dit Arbejde saa hurtigt og godt, du kan. Da Gud gav dig friske Lemmer og sund Forstand, kan du være sikker paa, at det var hans Hensigt, at du skulde bringe saa Meget som muligt ud af dem, i hvilken Stilling du end maatte blive sat i Livet. Det kan ikke behage ham at se en Gut som du ikke arbejde mer, end en Krøbling kunde gjøre."

Med disse Ord gik hun bort; men hendes Ord bleve ikke glemt; jeg bevarede dem; thi de kunde ei gaa mig af Minde, og en Følelse af Uro og Frygt kom over mig, hver Gang jeg tænkte paa, hvad hun havde sagt. Var Gud da virkelig saa nær mig, vaagede han stedse over, hvad jeg gjorde, og hvorledes jeg gjorde det? Da jeg saa ned paa mine store, stærke Arme og Ben, blev jeg bange og skammede mig over, at jeg havde gjort saa liden Brug af dem. Med Følelsen af, at Gud saa hver enkelt liden Del af mit Arbejde, kom ogsaa en Lyft over mig til at gjøre det saa vel som muligt, og jeg blev ved slittigere og slittigere og arbejdede hurtigere og hurtigere, medens Bedstemoder's Ord: "Gaa med Lyft og Alvor til dit Arbejde", stadig klang i mine Øren.

Da min Bedstemoder saa, hvor meget Godt hun havde udrettet denne Gang, gjorde hun ofte det samme Forsøg med mig igjen, og mangen Gang, naar hun fandt, at jeg nølede og stønnede over et svært Stykke

Arbejde eller et vanskeligt Lektie, eller hvad jeg kaldte et "skrækkeligt langt Regnestykke", gav hendes funde, forstandige: "Gaa med Lyst og Alvor til dit Arbejde", mig fornyet Lyst og Mod, og jeg udførte Arbejdet med en mærkværdig Lethed og beundringsværdig Hurtighed.

Da jeg blev ældre, pleiede jeg ofte selv at anvende denne Lovregel, ikke alene ved, hvad der angik mit eget Arbejde, men ogsaa ved andre Anledninger, saaledes f. Ex., naar jeg forsøgte paa at gjøre Godt for Folk, som maatte ikke just var lovende Subjekter, eller, naar jeg havde at kæmpe mod mange urigtige Anstuelser eller Lidenskaber, eller vilde kurerer mig selv for stemme Vaner.

Jeg erindrer saaledes meget noiaagtigt et saadant Tilfælde. Da jeg var Gut, havde jeg den stemme Vane ikke at gjøre mine Ting i rette Tid. Jeg var, hvad Moder kaldte "skrækkelig" med at udsætte Alting. Da jeg var ganske liden, maatte jeg altid strax gjøre, hvad jeg var befaleet; men da jeg blev større, overlod mine Forældre mig mere til mig selv ved Arbejdet; thi uden at være indbildt tør jeg si, at jeg var en rask og flink Gut og forstod bedre at udrette mit Arbejde, end de fleste Gutter paa min Alder gjøre. Derfor gav de kun Befalinger og overlod til mig at udføre dem. Det var altid min Mening at ville gjøre mit Arbejde paa den bedste Maade; men det var meget sjelden, at jeg gav mig ifærd med det strax. Jeg var en liden Projektmager og lagde altid selv storartede Planer, og, naar min Fader sagde: "Jakob, du maa se efter Døren til Svinestien, ellers vil den gaa af Hængslerne", eller Moder sagde, at jeg skulde gaa hen til Sagsmøllen efter Brændevod, saa sagde jeg til mig selv: "Jeg vil gaa siden, naar den eller den Ting er særdisg." Saaledes laa Døren til Svinestien nedreven, eller Moder blev nødt til at holde op med sin Stovvask eller Strygning af Mangel paa Ved, og jeg havde ingen anden Undskyldning at fremføre, end at jeg havde villet gaa. Min Fader var en meget noiaagtig, ordentlig Mand og kunde ikke taale denne min stemme

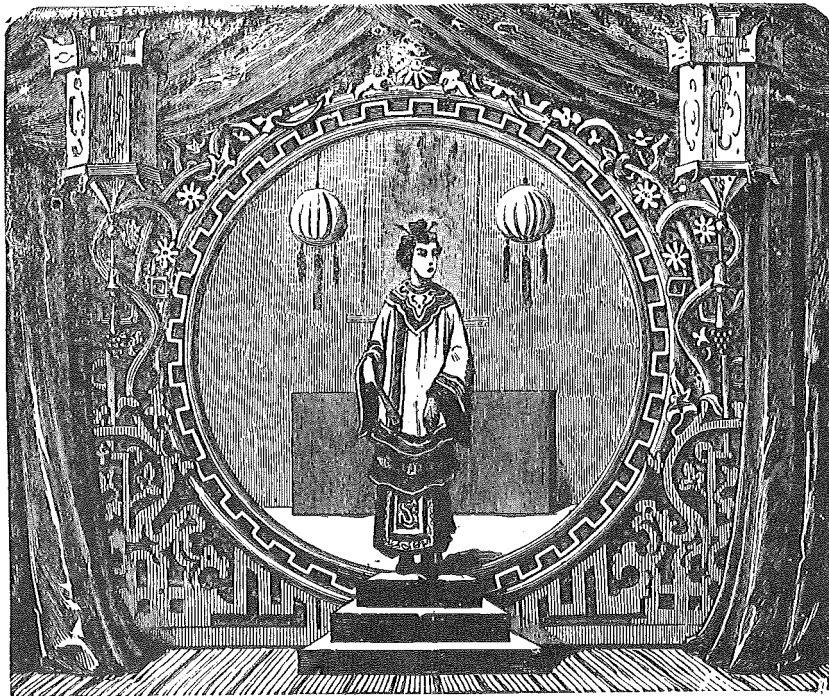
Vane. Paa Grund deraf maatte jeg doie mangt et haardt Ord og mangen en Frettesættelse. Det lebede mig ogsaa ind i mange andre Fortrædeligheder.

Hvor godt erindrer jeg ikke en klar, mild Oktoberdag, da jeg, fordi jeg ikke havde kunnet stille mig af med denne min stemme Vane, maatte blive hjemme og ikke faa Lov til at deltage i en Udflugt, som jeg tillige med de Øvrige af Familien længe havde faaet Løfte paa. Jeg var for stor til, at dette kunde tildeles mig som Straf; men Arbejdet maatte gjøres inden Aften, og, da jeg ikke havde gjort det i rette Tid, søgte jeg Nødvendigheden af at maatte blive hjemme og gjøre det til urette Tid. Mine Forældre vare meget bedrovede for min Skyld, da det var en herlig Dag, og Stoven og Hoiene og Markerne stode i sin bedste Flor; paa Turen skulde de bese en prægtig Have, som jeg maatte aldrig mere vilde faa Anledning til at se. Min Fader sagde mig venligt, hvor ondt det gjorde ham for min Skyld og talte nu mer alvorligt til mig om min stemme Vane, end han før havde gjort.

"Ved du ikke, min Gut," sagde han, "at ad Veien "siden" kommer man til Huset "aldrig". De te Dieblif er dit at gjøre Guds Gjerning i; du ved ikke, om Gud vil give dig noget "siden". Saalænge du lader denne Vane faa Overhaand, vil du aldrig blive et saa nyttigt Memme i Berden, som Gud vilde, du skulde være, idet han gav dig saa megen Forstand, Livskraft og Duellighed." (Forts.)

To Arbejdere strøvede haardt med at lægge en stor Sten i den rette Stilling paa Grundvolden til et nyt Hus. En Hob Folk stod rundt og saa paa, og Enhver af dem gav i rigt Mon sine Bemærkninger og Meninger tilbødsste om, hvordan det skulde gjøres; men ikke en Gæste lofede en Finger til Hjælp. "Detie minder mig om, hvordan det gaar til med Kirkens Arbejde," sagde en Forbigaaende til sin Ledfager. "Hvordan det?" "Jo," svarede han; "to Mænd have at forrette Arbejdet, og tyve forrette Talen; disse lade det blive med Snak og Bemærkninger over, hvad de Andre gjøre."

Kinesisk Modtagelses-Bærelse.

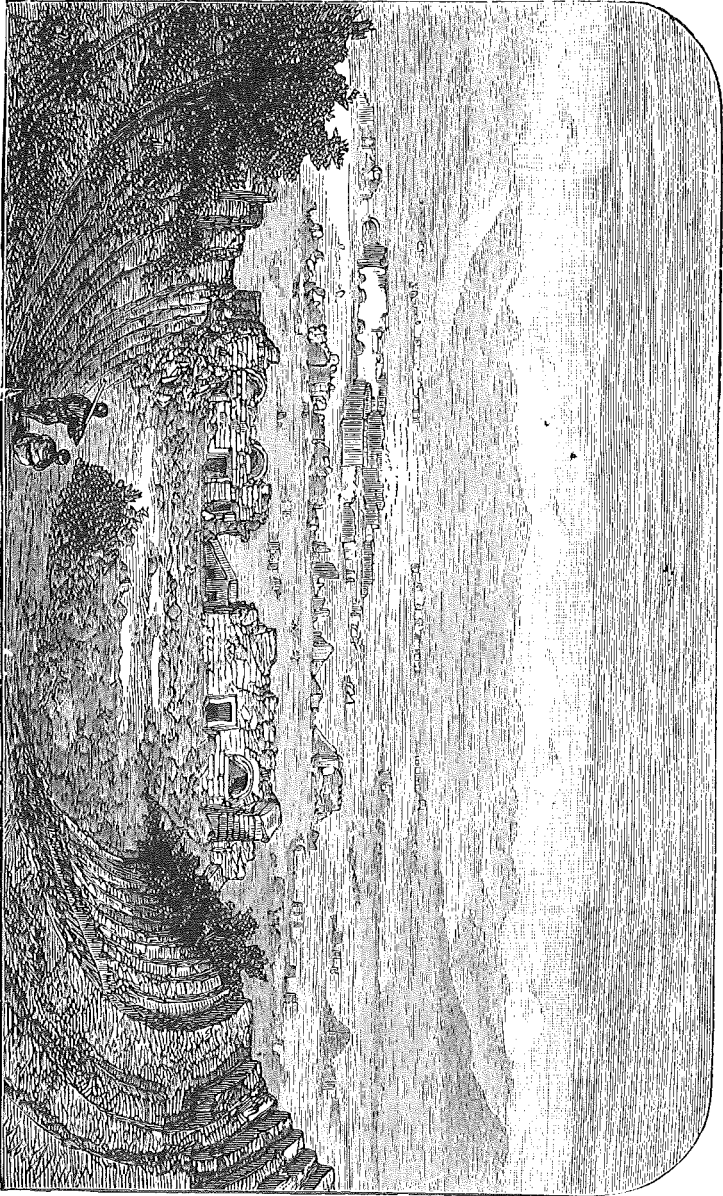

Fra Kina, dette folkerige Hedningeland, hvor flere hundrede Millioner Mennesker bo, kommer der mange smukke Sager til os, fine Udsjæringer i Elfenben, Perlemoder, Porcelæn, kostbare Silkestofe, prægtige Broderier o. s. v. Det ser ogsaa prægtigt ud i det Modtagelsesrum, som vort Billede fremstiller. Men, hvis I tro, at det idet-Heletaget maa være fint og pent blandt Kineserne, tage I meget fejl. Det Bedste sender man ud og sælger til andre Nationer, og i Kina selv er det slygt, trangt og uhyggeligt at være. Deres Huse ere smaa, smudsige og fattes de mest nødvendige Bequemligheder. Vore Missionærer, som maa bo hos dem, friste en haard Lod. Kineserne anse sig ophøiede over andre Folk og ville intet

Nyt lære af dem. De ere i høi Grad gjerlige og tyvagtige, hengivne til Opium og Nydelsessyge. Vornemord finder ofte Sted. Guder og Gudebilleder har man i Tusindtal.

Det uhyre kinesiske Rige, hvor det i bogstavelig Forstand myldrer af Folk, er først i de sidste 25 Aar ret aabnet for evangelisk Mission. Katholikerne have i lang Tid kunnet arbejde i Kina, og man regner, at der skal være hened $\frac{1}{2}$ Million Katholiker blandt Folket. Men den evangeliske Mission, især fra Amerika og England, gjør nu en langt større Fremgang, og der er ikke liden Udsigt til, at lysere Tider vil oprinde for dette saakaldte "himmelske Rige", saa at det sande himmelske Rige ogsaa i Kina kan grundfæstes og udbredes rundt om i Landet.

Laodicea,
seet fra Hierapolis.

Vi levre Eder her et Billede af de betydelige Ruiner, som endnu findes af den gamle store Stad Laodicea i Lilleasien. I denne By var den kristne Menighed, hvortil Johannes retter det alvorlige Sendebrev i

Ab. 3, 14—22. Den var i den kristne Kirkes første Aarhundreder sammen med Hierapolis en meget bekendt Stad, hvor en Erkebiskop havde sit Sæde, og hvor i det 4de og 5te Aarhundrede efter Chr. store og

i Kirkens Historie vel bekendte Kirkenoder holdtes.

Laodicea var dengang en rig og mægtig By. Den laa i en overmaade maleriff Egn ved Foden Lykus, tæt ved det for sine mine- ralkste Bæde bekendte Hierapolis og Kolosæ, der begge laa ved den samme Flod. Til Menigheden i Kolosæ var det, at Paulus skrev sit bekendte Brev. Nu ligge alle disse Byer i Ruiner. De blomstrende Kristen- menigheder her, hvorfra saamange Mænd udgik, der fordmum skinnede som Lys i Guds Kirke, ere forsvundne, og aandeligt Mørke og Død hersker nu i disse Egne. Man glemte i Trostid at holde fast ved det Naadens Ord, man havde, og Ordets Lysestage er sluttet derfra.

Skovkirken.

En Mand, der i Maret 1852 opholdt sig i Nordamerika, fortæller følgende Be- givenhed: Det var en Søndags Aften. I den lille By, hvor jeg opholdt mig, havde ingen offentlig Guds-tjeneste været af- holdt den Dag. Da det begyndte at mørk- nes, styrede jeg min Gang henimod en nærliggende Skov for der at være ene med min Gud. Jeg havde allerede gaaet en Stund omkring i Skoven, da jeg paa en Gang mellem de dunkle Træer bemærkede Lys og hørte klare Toner af en Menneffe- stemme. Jeg banede mig Vej gennem Buskene, og et sælsomt Skue viste sig for mine Øine. Af nogle sammenstablede Træ- stammer var der dannet en Prædikestol, som blev oplyst af tvende store, klartblussende Fakler. Foran vare flere Rader af simple Bænke, hvorpaa et Par hundrede Menneffer sad sammen i Tusmørket. Himmelhvalvin- gen tjente til Tag, det grønne Græs til Gulvteppe og de magtige Egetræer til denne Skovkirkes Soiler. Jeg sølte mig tiltrukken ved dette Syn, hvorfor jeg traadte saa nær, at jeg kunde høre hvert af Talerens Ord. Men hvor forferdet blev jeg ikke ved den Tale, som naaede mine Øren. Taleren,

som stod paa sin Prædikestol paastod frækt, at Alt, hvad Bibelen fortæller os om Gud og det evige Liv, var en grov Løgn. Han var En af dem, som sige: "Der er ingen Gud." Jeg havde ikke længe været Tilhører, da han sluttede sin Tale og satte sig ned, stolt af det Bisald, han troede at have høstet. Idet jeg nu overlagde med mig selv, enten jeg stiltiende skulde gaa min Vej, eller jeg skulde forsøge paa at modsig og gjendrive ham, reiste sig i Forsamlings- Baggrund en Skikkelse og bad om at blive hørt. Det var en ærværdig Gubbe med graa Haar; han støttede sig paa sin Stav, idet han talte saaledes:

"Mine Naboer! I mange Aar har jeg boet iblandt Eder; syvti Vintre have boiet mit Legeme og graaet mit Haar. Jeg ved, at I ville lytte til mine Ord. Paa hin Side, hvor I nu se, at Maanen lyser, har jeg jordet to vakre Sonner. Deres Grav- høie ere mig det kjæreste Sted paa Jorden; thi derfra skal deres Støv paa Dommens Dag opstaa, medens deres forløste Sjæle ere indgangne til Fredens salige Boliger. Spot- teren derhenne har rigtignok forsøgt at røkke vor Tro paa Kjødets Opstandelse og det evige Liv; men nu skal jeg tiltrods for hans elendige Bestræbelser klart vise Eder, at han selv hemmelig tror paa og frygter for en Verden hinsides Graven og et Liv efter dette.

Alle kjende I Vandfaldet herneidenfor, hvis Larm vi nu høre fra det Fjerne. For nogle Dage siden stod jeg paa Flodbredden ovenfor Vandfaldet der, hvor Vandets Lob bliver alt stærkere og stærkere. Med Et saa jeg en liden Baad med en Mand i at lægge ud fra den modsatte Flodbred for at sætte over Strømmen. Men just som han var kommen midt i Floden, knækkedes den ene Klare, og, idet han søgte at bøde paa Skaden, rev Strømmen den anden Klare ud af hans Haand. Aldrig forglemmer jeg det Udtryk af Skræk og Fortvivlelse, som stod malet paa hans Ansigt. Han saa ikke mig; men hans vilde Jammerstrig opfyldte Luften, og hans høie Raab om Hjælp gjentød langt

henne i Dalen. Tro J, at han i dette Dieblit var saa forfærdet, blot fordi hans Legeme maasse vilde blive knust under Bandfaldet? Nei, det var Troen paa Guds Tilværelse og et Liv efter dette, det var Samvittigheden, der taler tydeligt ved Dødens Nærmelse, som nu var opvaagnet hos ham. Den ene Strømhvirlvæl efter den anden dreiede nu hans Baad rundt og bragte den paa samme Tid mere og mere nær Afgrundden. Da ophørte han paa en Gang med at raabe om Hjælp; han faldt paa Knæ i Baaden og — bad. Jeg havde imidlertid hidkaldt en Nabo, som arbejdede i Nærheden, og i Forening med ham lyffedes det mig at frelse den Ulykkelige fra den truende Undergang. Han, som nys stod paa Evighedens Dørtærskel, sad nu frelst paa Bredden. — Men hvem var denne Mand? Nu sidder han der. Da Guds stærke Haand var isærd med at føre ham ind i Evigheden, da bad han til den Gud, som han nu forhaaner og fornægter, nagtet denne Gud naadigen hørte ham."

Alles Dine vendte sig pludselig mod den første Taler. Bleg som Maanens Skin, der lyst paa ham, sad han der; hans Hænder vare fast sammenknugede; hans Blik var stivt og vidt rettet mod Himmelen. Da sprang han op, stod saa et Dieblit stille og saa sig omkring, brød sig derpaa hurtigt Plads gennem Foltkehoben og trængte ind i Stoven, hvor han forsvandt. Et uvilkaarligt Forfærdelsesstrøg sløi gennem Forsamlingen, der en Stund blev staaende som fastnaglet og omsider stille og tankesfuld adskilt. Dvingen og jeg bleve tilslut alene tilbage paa Pladsen. Jeg greb hans Haand og græd, og ogsaa over hans gamle Kinder randt en Taare.

En indianer Missionær henvendte uylig til nogle Børn følgende Ord af William Jones: "Kære Barn! du fødtes til Verden grædende, medens Alle omkring dig vare glade; saa lev nu saa, at du kan dø glad, medens Alle omkring dig græde."

Om Sladder.

Hvor det er Skade, at der ikke er lagt Stat paa Ord! Hvilken Indtægt vilde Staten saa deraf! Men Tale er todfri, desværre. Og, dersom man maatte betale dobbelt for Røgne, kunde Regjeringen derved afbetale hele Landets Gjæld. Men, hvem kunde indsamle Pengene?

En Historie voxer, ligesom en Snebold, der trilles. De, der tale meget, lyve meget. Dersom Folk kun sagde, hvad der var sandt, hvilken fredsommelig Verden vilde vi da leve i!

De stille Blande ere de dybeste; men de Bække, hvori Vandet staar lavest, sladre mest.

Dersom Kassen havde Solv eller Guld i sig, vilde den ikke altid staa paa vidt Gab.

Lader os ikke befudle vore Tunger med Bagtalelse! At rive ned paa Folk kan være Løier for Dretudere; men det er Døden for dem, hvem de rive ned paa. Vi kunne begaa Mord ligesaa vel med Tungen som med Haanden.

Alle de, hvem Hunde gjo ad, ere ikke Lyve; men de blive ialmindelighed behandlede, som om de vare det. Thi Verden tror sædvanlig, at der ikke gaar Røg af en Brand, uden at der er Ild i den, og at, hvad Enhver siger, maa være sandt. Lader os derfor være forsigtige, saa at vi ikke stode vor Næste paa et saa ont Sted som hans gode Navn og Rygte; thi det er vanskeligt at saa Snaus, bort af det, der engang er befudlet; og, naar et Menneske engang kommer i Folks sorte Bog, er det vanskeligt at han nogensinde kommer ud af den igjen.

Vær ikke Djævelens Blæsebælg, der puster til Uenighedens Ild! Lad være med at sætte Folk op mod hinanden! Pris Gud mere og riv mindre ned paa Næsten! Tænk meget, men tal lidt! Vær rask til dit Arbejde og langsom til Ord, og fremfor Alt bed Vorherre om at sætte en Vagt over dine Læber!

(Sj. er 2 purgeon.)

Missionsblad.

Allerede svar efterat "Missionsblad for lutheriske Kristne" var gaaet ind, var der flere af Bladets Abbonenter, som beklagede dette og opfordrede mig til at begynde med et nyt Missionsblad. Af forskellige Grunde voede jeg dog ikke at gjøre det. Men da jeg nu ved sidst afholdte Synodemøde for østlige Distrikt atter fik flere Opfordringer, har jeg bestemt mig til som et Forsøg i Høst at udgive tre Nummere — af samme Størrelse som "Missionsbladet" — for saa, dersom Sagen vinder Interesse, at fortsætte fra Ny'aar af med et eller to Nummere maanedlig. Disse tre Nummere vil udkomme i September, Oktober og November, og Prisen bliver 10 Cents.

Af Indholdet vil jeg nævne:

- 1) Hvorledes det ser ud i Hedningeverdenen; Indianere og Indiere. (Af Missionær Baierlein.)
- 2) Modimolle (Et Billede fra Hebenskabet hos Betschuanerne; efter Mis. Kahl).
- 3) Berani (Et Blad af Evangeliet's Seiershistorie paa Witiperne; efter Dr. Warner).
- 4) Wilhelm Wasafskung (Billede fra Indianermissionen).

Født jeg da herved tillader mig at indbyde til Subskription paa disse tre Nummere, vil jeg med det samme anføre et lidet Stykke af "Norsk Missions Tidende" for 1ste Febr. d. A.:

"Den Kristne, som i den nærværende Tid ikke tager Del i Løsningen af Missionskrifter, og som derfor ogsaa, hvor meget han ogsaa maatte falde sig selv en Missionsven, staar todt og fremmed ligesoverfor Missionen, berøver sig selv et ganske væsentligt Middel til Opbyggelse, til Opmuntring, til Trøst og til dybere Erkjendelse i Herrens Vej og Vilje.

Krebsriveren regner de Timer, i hvilke han, fri fra Embedsgjærningen, kan give sig hen til Løsningen af Missionskrifter, for at høre til Rederfærgens Eder i hans Liv. Han anser næst Guds Ord denne Literatur for at være den, der i den nærværende Tid er mest stiftet til at løfte Dine og Hender med Lov og Pris op til Naabens Throne. Thi vidunderlig skrider Evangeliet sin Seiersgang frem derude blandt Hedningerne. Det holder paa at opfyldes dette profetiske Ord (Jes. 60, 4. 5): "Dine Søner skal komme langt fra og dine Døtre opstaares ved Siden. Da skal du se det og løbe til."

Da synes det, som Guds Ord liden Magt har herhjemme mangen Gang, og som det mørkner om Kirkevæggene, saa har Gjenlyden af Missionsmarkens Kirkeklokker saa liflig Klang; thi det lyder gennem dens Toner: "Guds Ord vender ikke tomt tilbage!"

Jeg anfører disse Ord, hvis Sandhed jeg har personlig Erfaring for, som en Opmuntring til at subskribere paa det paataente lille Blad og tillader mig venligt at anmode alle, der maatte ønske disse tre Nummere, om snarest muligt at indsende Navn og Adresse til

Rev. H. J. G. Krogh,
Baldwin, St. Croix Co., Wis.

G a a d e.

Jeg hedder: 1, 2, 3, 4, 5, 6.
Ja prøv nu paa, om du kan mig kjende,
Og se kun paa mig, saa meget du vil,
Men smukt paa Afstand og ei mig drill!
Thi ellers kunde det sagtens hænde,
At jeg blev vred som den arriigste Her.

Men hør nu, for at mit Navn kan gjettes:
Af toende Farver min Klædning spættes,
Den ene saa mødt som 4, 5, 3,
Men lys som 1, 2, 3, 4 den anden.
Og gjør du mig vred og heb i Panden,
En tredie Farve jeg lader se,
Den skinner prægtig som 3, 2, 4,
Imens med Bulder jeg rører min Live
Og gjør mig saa rund som et 6, 5, 3.
Da kunde muligt endog det ske,
At angst du raabte: 2, 1 — 2, 1!

Og smurte Haser og var ei sen.
Min Kone kan bedre du snakke med.
For hun gjør nu ikke en Kat Fortræd;
Langt hellere bruger hun sine Ben
Og flynker blot: 4, 3, 5, 1. c. b.

Opløsning

paa Gaaden i No. 6:

Daniel.

Rigtig opløst af J. A. M. og J. O. J.,
Georgeville, Minn.; A. C. R., Stony Run,
Minn.; J. M. S. og C. O. S., Ripidan,
Minn.; E. S. G., Sacred Heart, Minn.;
S. R. H., Hagen, Minn.; M. N. D., Eaton,
Wis.; J. G. B., Harmony, Minn.; L. O. B.,
Coon Valley, Wis.; C. B., Vanesboro, Minn.;
J. O. K., Starbuck, Minn.; A. O. S., Eme-
noda, Minn.; P. C. U., Rindal, Minn.; A.
O. K., Arcadia, Wis.; K. K. H., Newhouse,
Minn.; J. E. W., Martell, Wis.; J. C. B.,
Anheist, Minn.; E. J. S., Zumbrota, Minn.;
H. M. S., Washington Prairie, Iowa; H. A.
K., Madison, Sac.; A. H. H., Utica, Wis.

Kvitteringer.

Til Indianermissionen fra Søndags-
skolebørnene i Granit Falls, Minn., \$1.73,
sendt Kasjeren for Minn. Distrikt ved
Past. Løfensgaard.

Til Baisenhuset, Djer ved en Skolefest
i Distrikt No. 2 af Bergens Menigh., \$4.88,
leveret til Past. Homme ved Past. Løfens-
gaard.

Entered at the post office La Crosse,
Wis., as second-class matter.

"Febrl. og Emigr."s Trykkeri, La Crosse, Wis.